

nødne. Se vi hen til de amerikanske Fristater, saa ville vi finde, at man der næsten overalt er kommen til at indføre noget Lignende, et Slags Kontrol („the comptroller“); man fik nemlig der saa store Uregelmæssigheder og Forskelligheder med Hensyn til Ansættelsen af Skatten i de forskellige Dele af Landet, førend man indførte denne Foranstaltning, og man paastaar, at det har været til Gælds, at den er bleven indført. De Herrer ville finde, at jeg har foreslaaet et sammensat System, nemlig, at de Lokalkyndige skulde foretage den første Ansættelse, og jeg har troet, at Amtsforvalterne vare de mest passende Autoriteter som Statsbedsmænd i første Række. Dernæst komme Kommissionerne i Herrederne, Mænd, der indtage en uafhængig Stilling og som vælges paa den Maade, man pleier at vælge saadanne Kommissærer, saasom Landvæsenkommisærer og andre Mænd, der indtage en lignende domnende Stilling, en tilsvarende Sfære. Man vil se, at en af de Fordele, man derved opnaar, er Ensartethed. Den første Ansættelse af Skatterne sker i Kommunerne. Skattekommissionen er igjen for en større Kreds, hvorved allerede Ensartethed og endnu mere ved, at Statsembedsmændene, efter mit Forslag Amtsforvalterne, atter skulde fungere for flere Skattekrede — derpaa igjen Regjeringens Kommissær for hele Landet. Denne Ensartethed er af saa stor Vigtighed og har saa lidt været savnet. Man vil maasse finde, at dette er et sammensat System, men dertil vil jeg bemærke, at vi selv hos os — jeg skal ikke dvæle ved Erfaringen i andre Lande — efterhaanden have forandret vore Stattelove i den Retning, og jeg maa sige, at jeg tror, at det ubetinget er en Fordel. — Jeg har dernæst foreslaaet, at Kongen skulde sætte sig selv i Skat i Overensstemmelse med denne Lovs Grundsatninger. Jeg haaber, at det ærede radikale og republikanske Medlem i denne Sal vil føle sig meget tilfredsstillt ved, at jeg gaar ud fra, at Kongen vil sætte sig selv i Skat; det er Noget, der finder Sted i Italien og flere andre Steder; jeg for mit Vedkommende lægger imidlertid ganske vist ikke stor Vægt derpaa. — Megen Tvivl vil sikkert mit Forslag vække, hvad Kommunerne angaar. Vi ere jo ofte gaade ud fra, at, dersom vi kunde komme til en Indkomstskat med nogle Leilighedsmomenter, da maatte vi slaa Kommuneskatten sammen med Statskatten. Det kan ikke vel forsvares at have en dobbelt Beskatning, en til Kommunen og en til Staten, og omvendt vil denne Forening af disse Skatter være til stor Lettelse og Hjælp, at der bliver en fælleds Beskatning for Kommune og Stat, men dernæst have de ogsaa mange andre Fordele. Hvor misforpøiet er man ikke med Hartkornet i Kommunerne? Snart kunne vi ikke faae Skovene med, snart kunne vi ikke faae Fabrikkerne og mange andre Ting med. Formue- og Leiligheds-skatten er ligesaa uehelig, thi naar Folk bo

udenfor Kommunen, saa maa vi dog gribe til Hartkornet, selv om vi risikere ikke at faae Skovene og andre Indkomster med, som vi burde. Hverken Hartkornet eller Formue og Leilighed har noget meget Tilfredsstillende ved sig som Skattebasis. Her foreligger nu et Forslag til en sammensat Formue- og Indkomstskat; det er muligt, at en af de Herrer kommunekyndige Medlemmer kunde have meget at udsætte derpaa, men jeg tror ikke, det kan være nogen Tvivl om den Vej, man i denne Henseende kan gaa. Jeg skal tillige for mit Vedkommende indrømme, at hvormegen Pris jeg end sætter paa den kommunale Formue- og Leilighedsstat, saa indrømmer jeg, at den i Udførelsen ikke altid er retfærdig, ofte har mange Mangler. Naar den kommunale Skat slaaes sammen med Statskatten, gaar der nogen Myndighed fra Kommunen, det vil saa være nødvendigt, at der kommer faste Regler for Skatten, og at der kommer mere Samvirken af de forskellige Myndigheder, men det er i og for sig neppe nogen Skade. Dernæst er der Et, som vi altid have været enige om, og det er den interkommunale Beskatning. Man kan sige, saameget man vil, efter den interkommunale Beskatning, anstille de findrigste Kombinationer, man vil, man kommer dog ikke til noget forstændigt Resultat, naar man ikke indfører en ensartet Beskatning over hele Landet. Man kan ikke slaa Undtagelserne fra Kjøbenavnens Indkomstskattesystem sammen med den almindelige Formue- og Leilighedsstat paa Landet uden at komme til store Vanskeligheder. Det har ganske vist undret mig, at den ærede Indenrigsminister ikke har foreslaet et Lovforslag om den interkommunale Beskatning, og det har ogsaa været Anledning til, at jeg har ventet nogle Dage med at indbringe mit Lovforslag, at jeg troede, at den ærede Minister vilde komme med et saadant Forslag. Det ærede Medlem her foran (Schjørring), som syntes at have faaet fat paa dette Spørgsmaal, tænker formodentlig paa, at jeg har antydet en Anvendelse af Couponsystemet ved Aftorkningen. Jeg indser vel Vanskeligheden derved, men mit Lovforslag indeholder jo kun en Bemærkning til at anvende det paa den kommunale Beskatning, men derimod ikke noget Paabud derom. I Overrigt skal jeg tilføje, at der er en Forglemmelse i næstsidste Linie af § 7, hvor der tales om Aftorkning af Skatten, idet der nemlig staar: „Finanzministeren kan paalægge en hvilken som helst privat Institution, saavel som ogsaa den private Mand, der udbetaler Renter eller Dividender“, der skulde tilføjes: „eller Lønninger“. Derimod har jeg ikke troet det rigtigt ved Kommunerne at fritage de mindre Indkomster af personlig Virksomhed. Det vilde vistnok i mange Henseender være fuldstændig umuligt. Dertil kommer, at der heller ikke i Kommunerne er nogen Grund, der taler saa høit for en Lempelse af Skatten, idet man ikke der har indirekte men kun direkte Stat-